

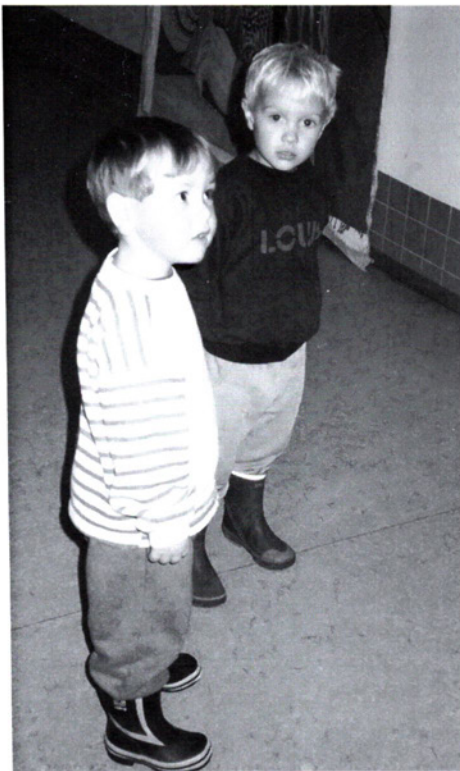
SYNTESES BESÆTTELSE

Hou var slet ikke særlig indbydende den allerførste gang Syntesefolket gæstede byen den 16. januar 1993. Det skyldtes ikke så meget byen, som vejret, der med en bidende vintervind blæste Steen Krarup Jensen, Flemming Vincet, Steffan Herrik og Per Johan Svendsen rundt den lørdag. Men rundvisningen i by og opland, guidet af forhenværende skoleinspektør Anker Bøgholm, var så spændende, at kunstnerne så stort på både kulde og vind og skolens arkitektur, som de bramfrit kaldte både »gudsjammerlig kedelig« og »en arkitektonisk katastrofe« (Det havde vi i Hou vist aldrig tænkt over før, men der var måske noget om det, nu vi kom til at se nærmere på rammerne om vores skole.) Det mærkedes dog tydeligt,

at historierne om blandt andet so-brylluppet, den stoute fisker Rasmus Rasmussen Færgemann, jernbanen, Enevold Sørensen og vel nok især de brystfagre havfruer havde gjort deres indtryk. Ideerne var allerede ved at spire, selv om »Herfra min verden går« stadig mere lignede en fjern drøm end et projekt indenfor rækkevidde. Pengekassen var stadig blot et gabende hul.

Et solidt stykke ben- og skrivearbejde senere var initiativgruppen nærmere malet end nogensinde, og Syntese havde langt fra glemt Hou. De stod på spring med hoveder så fyldte af ideer, at der nærmest ikke var nogen vej tilbage.

Og derfor gik det vel, som det gjorde. De var slet ikke til at stoppe igen, da de

Det lokale orkester »KAOS« leverede musik med rødder ved Kulturcentrets åbent-hus-arrangement

Livet er langt og kunsten er overvældende. Også den yngre generation var med, da Kulturcentret holdt åbent hus en regnfuld weekend den 25. og 26. september 1993.

først var kommet i gang, selv om pengene kun rakte til »et beskåret« projekt

Tidligt i forløbet blev kunstnerne fra Syntese suppleret med billedhugger Ole Kruse fra Skablund, der via Odder kom-

*Hjemmebag gir kulturen
smag Lis Christiansen og Aase
Nielsen fra Kulturcentret
passede boden med kaffe og
hjemmegjorte lækkerier*

mune blev koblet på. Han kom med i Synteses ide-udvikling, og var således med næsten fra starten. Og kunstnernes første ideer begyndte at tage form under mødet med egnens beboere, da Kulturcentret indkaldte til åbent hus om projektet »Herfra min verden går« i week-enden den 25. og 26. september 1993. I det triste regnvejr søgte folk mod skolen for at høre nærmere om, hvad der var på færde. Der blev solgt kaffe i spandavis og flere bradepander fulde af hjemmebag fik ben at gå på, mens der ivrigt blev kigget på kunstnernes miniudstilling og de mange lokale stande.

Der sad de så, de seks kunstnere, med mapper fulde af myter, sagn, overleveringer og historie. Pengene rakte ikke til det hele, og derfor måtte der skæres dybt.

De historier, der ville give de sjoveste billeder, blev valgt ud, med et skævt blik

til, at både nyt og gammelt skulle med. Det overordnede mål for kunstnerne var at skabe en historiefortælling, der skulle være så langt fra en museumsplanche som overhovedet muligt. Derfor er billederne heller ikke historisk korrekte, der er digtet lidt, fantaseret og tilføjet, efterhanden som penslerne, vinkelsliberen, stiksaven, stemmejernet og mejslen kom til. En frihed, som kunstnerne tog sig - for dermed at opfordre kommende elever og andre brugere af skolen til selv at søge tilbage til de oprindelige kilder og få mulighed for at digte videre.

Mens sorte streger på de gule mursten begyndte at give havfruen det første spæde liv, blev klatter af ler i »hyggerummet« langsomt et livagtigt, dødt sørøverhoved med dødsskriget siddende i halsen. Øjne over døren til lærerværelset varslede, at noget var under opsejling, og eleverne

mødte spændte hver morgen for at se, hvad der nu var sket med deres skole, mens de havde ladet den ude af syne. Den første uge gik stille, en slags opvarmning - eller måske nærmere stilhed før storm. I

Kunstnernes mini-udstilling blev på åbent-hus-dagen studeret nøje - her af Mathilde Jensen, der tilsyneladende lægger et skeptisk øre til en nærmere forklaring af maler Flemming Vincent

Det er ikke Storebælts-tunnelen, men det lugter lidt af vand. Havfruen er ved at bryde frem fra muren, hjulpet på vej af skulptør Steen Krarup Jensen og en trykluft-mejsel.

*Rasmus Rasmussen Færgemann tager form
»Hvor er her kedeligt«, tænker han vist.*

efterårsferien begyndte fortiden så at vrimle frem. Vikiningeornamenter svang sig fra gulv til loft, en ekstra dør åbnede til fantasien, soen stod pludselig brud akkompagneret af den gennemborende lyd fra vinkelsliber og tryklufsmejser. Havfruen var nemlig ved at gennembryde væggen og danne sig et solidt fundament til den svungne krop, som senere blev modelleret på med cement. Rasmus Rasmussen Færgemann begyndte at sende sit faste blik ud i skolen og overveje, hvordan han skulle få fortalt om fiskeriet.

Arbejdsiveren greb om sig, og dagene blev længere og længere, selv om de faktisk blev kortere. Kunstnerne digtede på hinandens billeder, gav gode råd og ideer. Og eleverne sugede til sig og betalte tilbage med afslørende tegninger af, hvordan de oplevede Syntese-folkets besættelse af skolen. Flere af lærerne blev så involvere-

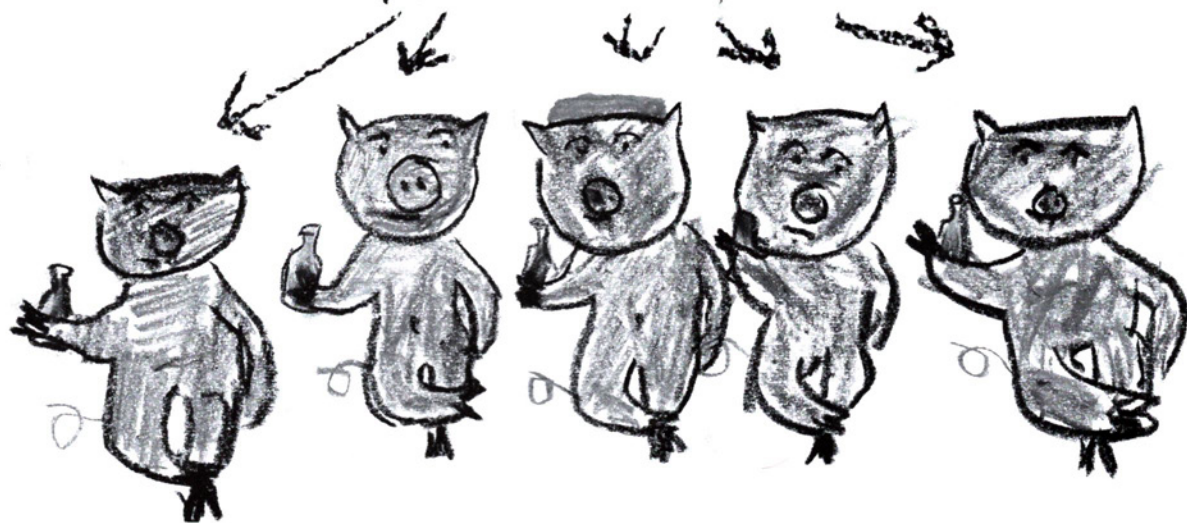
*Det rene konditor-arbejde
Skulptør Steen Krarup Jensen i gang med at kæle
for havfruens mave som projektleder Bente
Jensen har ligget model til. Og det er ganske vist*

de i projektet, at de tilbragte det meste af deres fritid på skolen i færd med enten at gå kunstnerne til hånde eller med forberedelse og regnskab. Der blev hamret og savet, snakket og diskuteret om dette og hint til sent på natten. I week-enderne kom eleverne med deres forældre. Eleverne viste rundt, pegede og fortalte, så de var helt forpustede. Løb i forvejen for som de første at være ved det næste billede. Den opbakning og interesse, som ele-

verne, lærerne og egnens befolkning viste projektet, havde Syntese end ikke turdet fable om, og da kunstnerne havde leveret det, som pengene rakte til, var det umuligt at stoppe. Selv om de den ene uge havde bedyret »Onsdag tager jeg hjem«, så var de stadig at finde i skolens gange onsdagen efter. Og fredag den 12. november om morgenen klokken otte - syv timer før indvielsen - rensede de den sidste pensel.

Da går Røz

kunstner

Yderligere forklaring overflødig